

Увод

Ако Фреди беше жив, за да участва в написването на тази книга, щеше да се наложи да изтърпи протяжни дни, изпълнени с досадни интервюта с анонимен писател – поредния непознат, който се мъчи да докопа нови проникновени разкрития, а после да си отиде и да напише книга от името на Фреди. Най-вероятно Фреди не би имал нито желание, нито търпение за такова начинание и скоро би се разсеял. Той мразеше да скучае. Предвид тези неща и, разбира се, тъй като Фреди вече го няма, тази книга се различава от останалите по две съществени особености.

Първо, материалът в нея е събран не само след няколко дни, прекарани с Фреди, а от интервютата му за период от 20 години, от многобройни източници. Размишленията и мненията, които той споделя, не са от конкретно време в живота му, а от цялата му професионална кариера. Естествено неговите възгледи и светогледът му се променят съществено с напредването на възрастта и с течение на времето тези промени биват отразени. Коментарите на Фреди относно теми като личните взаимоотношения, другите членове на група „Куийн“, писането на песни, личния му живот и плановете му за бъдещето претърпяват коренни промени за две десетилетия, затова някои откъси от текста може да ви се сторят противоречиви. Същото несъмнено ще важи и за всички нас, ако двайсет години от собствения ни живот най-неочаквано бъдат отпечатани в книга и изложени пред очите ни.

Второ, тази книга няма анонимни автори. Всичко, което ще прочетете, са думи на Фреди, макар тук-там да се наложи леко да ги подредим. Не сме слагали в устата му чужди думи, не сме вадили коментарите му от контекста. Освен това на няколко места Фреди минава от минало към сегашно време и обратно, но той нерядко формулираше мислите си така, затова и тази особеност е автентична. Успоредно с това, разбира се, сме сливали негови коментари по едни и същи теми, но от различни източници и от различни периоди, така че понякога обясненията на Фреди са отпреди събитието, друг път – след него или дори в хода му, например по време на записите на *A Night At The Opera* („Една нощ в операта“). Ето защо съвсем естествено сливането на някои изречения или абзаци може би се е получило малко непоследователно по отношение на граматичното време. Постарахме се да останем верни на точните думи на Фреди, където е възможно, и да запазим непокътнат всеки нюанс и всяко изречение – макар че той често започваше изречението, а така и не го довършваше! Част от казаното от Фреди е двусмислено, но не е наша работа да се опитваме да го дешифрираме. Оставяме на вас, читателите, да разтълкувате думите на Фреди и сами да си направите извод. Убедени сме, че той винаги е целял това.

Каквото искаше да каже Фреди, където и да го казваше и каквато и да беше причината, думите му, а също и текстовете на песните му, слава богу, бяха документирани и съхранени в архива. Голяма част от този материал за пръв път беше записана на хартия в рамките на настоящия проект, а от тази своеобразна амалгама от всякакви неща Фреди се извисява огромен и по-жив от всякога и завладяващо приковава вниманието ви. Има мигове на хумор и раздражение, на нежност, на смайваща прямота, на сериозност и на фриволност, а преценявайки нещата постфактум, забелязваме и неудобни остри коментари. Фреди се отнася към всяка тема по своя неподражаемо насмешлив и вятърничав начин, както никой друг не би могъл да го стори, но винаги добронамерено и откровено. Това наистина е Фреди Меркюри, представен със собствените му думи... какъв ли не, ОСВЕН скучен. В никакъв случай скучен! Проучванията във връзка с книгата и нейното съставяне бяха чест за нас. Надяваме се да ви хареса.

А сега, без да се бавим повече, за да не изгуби Фреди интерес, ще се вслушаме в честата молба, която отправяше към хората, които го интервюират: „Хайде, давай нататък!“

Саймън Лъптън и Грег Букс, юли 2006 г.
съставители и редактори